

Sygn. akt IV KO 110/13

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie zażalenia na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w P.,
z dnia 31 października 2013 roku,
o odmowie wszczęcia dochodzenia,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej,
na posiedzeniu w dniu 29 stycznia 2014 r.,
wystąpienia Sądu Rejonowego w P.,
z dnia 16 grudnia 2013 r.,
w przedmiocie przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi
równorzędnemu,
na podstawie art. 37 k.p.k. - *a contrario*

postanowił:
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 31 października 2013 roku, prokurator Prokuratury Rejonowej w P. odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie usuwania w okresie od 2000 roku do 2002 roku w P. w aktach sprawy o sygn. akt II K ../06 Sądu Rejonowego w P. oryginalnych protokołów rozpraw z lat 2002–2003, tj. o czyn z art. 276 k.k., wobec przedawnienia karalności.

Zażalenie na to postanowienie wniósł A. B.

Postanowieniem z dnia 16 grudnia 2013 roku Sąd Rejonowy w P. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie w trybie art. 37 k.p.k. sprawy o sygn. akt II Kp .../13, do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. W uzasadnieniu wystąpienia Sąd Rejonowy w P. wskazał, że czyn zabroniony, którego popełnienie zarzuca zawiadamiający, ma ścisły związek z wykonywanymi przez sędziego Sądu Rejonowego w P. obowiązkami służbowymi i dotyczy protokołów rozpraw przeprowadzanych przed tym Sądem.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego w P. nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, iż przekazanie sprawy innemu równorzędnemu sądowi w trybie art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, zaś odstępianie od zasady rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, że pozostawienie sprawy w gestii tego sądu sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości. Jest to kryterium podstawowe, zaś przepis art. 37 k.p.k. nie może podlegać wykładni rozszerzającej.

Po zapoznaniu się z przedstawionymi aktami sprawy należy stwierdzić, iż wniosek Sądu Rejonowego nie zasługuje na uwzględnienie. Przekonanie o braku możliwości do obiektywnego rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy musi być bowiem oparte na racjonalnych i rzeczywistych przesłankach. Fakt, że sprawa, w której prokurator odmówił wszczęcia dochodzenia, dotyczy obowiązków wykonywanych przez sędziego Sądu Rejonowego w P. (usuwanie protokołów rozpraw w sprawie prowadzonej przed Sądem Rejonowym w P.), nie jest wystarczający dla stwierdzenia braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy. Bezkrytyczne przekazanie sprawy do rozpoznania w innym równorzędnym sądzie na podstawie takich przesłanek mogłoby wręcz sugerować, że w każdym wypadku, gdy sprawa w jakiś sposób dotyczy w ogóle sędziego, bądź sędziów pracujących w danym sądzie, pozostali sędziowie pracujący w tej jednostce organizacyjnej sądownictwa powszechnego nie są w stanie w sposób obiektywny i rozsądny rozpoznać sprawę (*zob. postanowienie SN z dnia 27 września 2013 r., II KO 54/13, LEX nr 1375173*). Nie bez znaczenia pozostaje również okoliczność, że

sprawa dotyczy jedynie oceny, czy w sprawie wystąpiła przyjęta przez prokuratora negatywna przesłanka procesowa z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k..

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy uznał, że brak jest uzasadnionych podstaw do twierdzenia, że sędziowie Sądu Rejonowego w P. nie mogą bezstronnie i w sposób w pełni obiektywny rozpoznać wniesionego przez A. B. zażalenia na postanowienie prokuratora o odmowie wszczęcia dochodzenia. Podzielenie takiego przekonania prowadziłoby bowiem do przeciwnego od zamierzonego skutku, a mianowicie podważałoby zaufanie do niezależności sądów i niezawisłości sędziów.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.